

#7

FRUMUȘETEĂ împarte

ceva de

Poveste

SECRETELE
Din cărți Merg
la LUNĂ

neuitat

≈ BESTSELLER ≈

stele

ILUMINEAZĂ,

Fluturile

LUMEA

GEANTA LA

NEVOIE SE

CUNOAȘTE!

ACASĂ!

este

Qatar

E

ne bucurăm

de

JOACĂ

POTRIVITA

GHIDUL

MULTE

portocale

corect

dotate

Încep

școala

în

SAN FRANCISCO

modă

Deluxe

în

4 magazine

Vesel

e 1

Ten reîntinerit

SPONTAN

PENTRU

glamourul

PUR

DE

florărie

DIN

Carrefour

De la

VA!

de pasiune

DIGITAL

OPREȘTE

RĂSFĂȚUL

Cuprins

4	ADINA ROSETTI	DENIS GÂRJOABĂ	6-7
8-10	ANA CÎRLOMANU	BIANCA STANCIU	12
13	ADELA TRANDAFIR	FLORIN CAZACU	14
15-17	SIMINA PASCAL	MARIA ALMANGIU	19-20
21	LUCREȚIA GRIGORESCU	IOANA BALINT	22
24-25	COSTA GUSSI	ANASTASIA BÎZGAN	26

Povești cu și despre... pahareee!

Iată că am ajuns la finalul celor 10 întâlniri în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe... despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să ții un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv), despre cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie), despre cum se spune o poveste în imagini, atunci când vrem să o transpunem în film.

Probabil cuvântul cel mai folosit a fost, ați ghicit, pahar, și aici Denis are premiu special pentru invenție, iar Ana cel pentru număr-record de folosire. Plus Anastasia, o avangardistă care a scris despre pahare înainte să devină cool. Am mai aflat în decursul întâlnirilor noastre și ce s-ar întâmpla dacă ar exista dragoni (de fapt, cine a spus că ei nu există cu adevărat?), dacă ne-am putea întoarce în timp sau dacă lumea ar fi un loc fără consecințe. Am interviewat motănei salvatori, copii-minune, personaje celebre și copaci vorbitori. Iar imaginile fantastice ne-au purtat către povești cu elefanți, violoniste japoneze, cheițe fermecate și aventuri delicioase.

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și sper să vă păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de citit & de joacă!

Cu drag,
Adina

Elefantul Fifi

DENIS GÂRJOABĂ

A fost odată un orășel din Africa în care se aflau foarte mulți... elefanți, nu oameni. Erau de tot felul: zidari, pacifiști, chiar și profesori! Unii elefanți chiar aveau și niște vile foarte frumoase. Dar asta s-a întâmplat cu mult înainte de marea vânatoare de elefanți.

Această poveste este despre un biet orfan, Elfi. El era neacceptat, neubit, nedorit oriunde mergea! A încercat să reziste fără să fie urât chiar și într-o ghenă de gunoi!

Era o dimineață superbă. Soarele era sus pe cer, la datorie. Păsările ciripeau în voie și copacii aveau o coroana foarte frumoasă de un vernil luminos. Toți elefanții erau fericiți!

Elfi stătea pe o bancă în parcul lui preferat, singur-singurel, ca de obicei. Deodată un cutremur fatal a zguduit toate vilele, casele, grădinile elefanților. Toată lumea zbiera și fugea, iar unii au încremenit de frică. Elfi a fugit cât de repede a putut spre casa lui sărăcăcioasă dintr-un bloc care stătea să cadă. A deschis televizorul și a dat repede pe știri, de unde a aflat că toți elefanții s-au întâlnit în marea piață Obor.

S-a dus și el să vadă despre ce este vorba.

— Bună ziua, dragi elefanți și doamne-elefant! V-am adus aici ca să vă anunț că avem o mare problemă. Se pare că un voluntar ales de noi va trebui să coboare în nucleul Pământului, să vadă ce a provocat oprirea acestuia din rotație. Acum este momentul. Decizia noastră este: Elfi Elefantul.

— Elfi, unde ești? a spus Președintele.

Elfi a plecat repede la Parlament și acolo a strigat cât a putut de tare: „Aici sunt”. Toată lumea s-a întors spre el, dar fără nicio speranță că va reuși misiunea.

După două zile, Elfi era gata pentru a începe căderea în gol către nucleul Pământului.

3..2..1..și! a strigat Președintele.

Elfi a ajuns în nucleu într-o clipă. Ce vedea acolo era desprins din altă lume.

„Wow!!! La peste 3845 miliarde de grade Celsius aceste plante încă trăiesc????!!!!”

Când a vrut să le atingă, plantele l-au înhățat și l-au legat cu liane. Nu știa nimeni, dar el avea o tobă magică. Când cânta la ea, distrugea orice îi făcea rău, așa că a început să cânte la tobă, iar sunetul a distrus toate florile.

Elfi s-a întors înapoi la suprafață și a fost declarat erou.

O viață păhăgreapeștească (fragmente)

ANA CÎRLOMANU

Era mijlocul nopții. Tot satul de pe insulă era puternic. Atât de puternic încât putea dărâma dragoni.

Tata e fierarul. Eu nu am voie să lupt. Sunt prea slabă. Așa îmi spun toți. Nu mă deranjează. Îmi place și mă descurc cu fierul și toate cele. Unul dintre dragoni are o lavă care, după ce se întărește, e foarte puternică. A capturat tata unul din acela. Îl folosim pentru armele satului. E ușor, fiindcă el mănâncă pietre mari și mici, gri și negre, ușoare și grele.

Lupta a început cu dragonul verde. Scuipea foc și zbura. Apoi au venit: dragonul veninos, dragonul albastru, dragonul roșu, dragonul galben, dragonul portocaliu... Vai! Nu! Atacul dragonului roz era îngrozitor!

Pagina dragonului roz:

Zboară cu viteza de: 10 000 km / oră.

Mărimea: 6 000 metri înălțime, 4 000 metri lungime

Putere: foc, ceață, apă clocotită, fulger, spini, coadă sfâșietoare

Culoare: roz

Ochi: 10

Urechi: 10

Nasuri: 1

Guri: 1

Dinți: 1 000

Nu puteam învinge dragonul roz. S-a auzit urletul dragonului roz și toți ceilalți dragoni s-au retras. Ce noroc!

(...)

— Pleacă! spuse liderul satului. Ești fată, pleci!

— Și celelalte fete? întreb eu.

— Fetele pleacă din sat. Toate sunt pe cont propriu. Nu aveți voie să vă uniți și să supraviețuiți împreună. Nu lupti, nu ai loc în sat. Fă-ți bagajele! a spus el.

Mi-am făcut bagajele. Am luat toate armele mele, haine de piele, lână, o găină, o oaie, cărbuni, hărți, colecțiile, dragonul cu lavă de metal și un topor.

(...)

Timpul a trecut. Deja aveam 16 ani. Îmi construiseam o casă, un pat, un gard, o poartă și un coteț. Aveam mai multe găini. Din liane îmi făcusem o sfoară cu care o duceam pe oaia mea la păscut. Casa mea era lângă un râu curat. Aveam în spatele casei o grădină de legume și fructe.

Lucram la proiectul „Submarin-arcă”. Obțineam greu sticla, dar, în final, am reușit: o operă din metal, sticlă și lemn. Scaune din piele, circuit din cabluri de plastic, lână sub pielea scaunelor șiiii... o oglindă pentru periscop.

Vedeam pești. Aveam pești. Mâncam pești. Vânam pești. Fusese o zi grea. Aveam capcane pentru pești. La cină: pește cu salată. Descoperisem paharul. Beam din pahare. Aveam pahare. Foloseam pahare. Pe scurt, duceam o viață pământeană.

Dragonii atacau. Mi-am luat armura din metal de dragon, sabia, bilele cu sfoară și alte arme. Am ucis toți cei cinci dragoni ce atacaseră. Apoi mi-a venit o idee: să mă întorc în sat.

Nu a fost ușor. Prima oară am străbătut stâncile, apoi pădurile și munții, unde am înnoptat și, în final, am ajuns în sat. M-au primit. Pe 1 ianuarie au atacat dragonii. 20 de oameni au murit. Eu eram printre supraviețuitori, dar dragonul roz venise cu puii săi. I-am simțit coada plină de ace și spini și apoi m-am întors alarmată. M-a împins într-o prăpastie și am știut că o să mor, dar nu am murit.

Dragonul albastru se pregătea să atace niște boi, când am căzut pe spinarea lui. Era enorm! Am scos o sabie, am tras de blana lui și el a zburat fix spre dragonul roz. Asta așteptam! Am sărit pe dragonul roz și i-am băgat sabia în gât. A căzut lat, iar puii săi au murit de spaimă (au făcut infarct).

De atunci, dragonii nu au mai atacat și am trăit în pace.

Anisia și visurile de pe cer

BIANCA STANCIU

— Cerul e plin de vise! spunea Anisia.

— Dar tu vei sta să înveți la somnoită!

Somnoita însemna la mama „Culcă-te, că n-ai ce face!”. Probabil zice asta pentru că ea nu citește, nu scrie, nu visează și e de-a dreptul deprimată. Știți cu toții cum se spune: „Poveștile stau cumiți doar în fața adulților, pesemne de frică”. Adulții citesc cărți deprimante, devin deprimăți, au copii deprimăți și lumea e deprimantă. „Dar eu voi schimba asta! Începând cu ziua de azi toată lumea va fi fericită”, își spuse Anisia și apoi se culcă.

În noaptea aceea, visă ceva de-a dreptul bizar, despre o fată pe nume Simina, una pe nume Ana și o alta pe nume Bianca. Fetele astea vandalizau o masă, iar Simina le punea să scrie #savegebaby, ceea ce – apropo – nimeni în afară de ea nu știa ce înseamnă.

Dintr-odată, Anisia se trezi și spuse:

— Ceva mai ciudat nu se putea!

Apoi adormi din nou și de dimineată nu-și mai aminti nimic. Se dezmetici și coborî din pat la micul dejun, iar mai spre amiază începu să caute prin biblioteca veche. Se gândea că, dacă citește mai mult, va visa mai mult. Dădu peste o carte intitulată POȚI SĂ AJUNGI LA NORI!

Se gândi: „O fi despre vise, aș face bine s-o citesc!” O citi din scoarță în scoarță și își dădu seama ce are de făcut. „Dacă o să împrumut cataligele bunicii și o să fug seara după vise, le voi prinde și le voi arunca prin oraș, apoi toată lumea va fi fericită!”

Zis și făcut. Seara, Anisia era pregătită și o luă la picior. Ajunse în pădurea fermecată, se urcă pe catalige și începu a prinde vise fără oprire. Le duse în oraș și toată lumea fu fericită. Dar, dintr-odată, se auzi o voce răsunătoare spunând:

— Anisia, scumpo, trezirea!

Anisia se trezi și realiză că totul fusese un vis. Mama ei prietenoasă și iubitoare s-a întors.

Interviu cu rucsacul meu

ADELA TRANDAFIR

Acesta este un interviu cu rucsacul meu, pe care l-am plimbat peste tot săptămâna trecută, când am fost în Spania.

ADELA: Bună, rucsacule, dacă nu te deranjez din treaba ta de a fi rucsac, îmi poți răspunde la câteva întrebări?

RUCSACUL: OK... dacă chiar trebuie, ce să fac, mă sacrific, doar atunci când am fost la vânzare și m-ai cumpărat eram conștient că trebuie să te ascult în tot ceea ce zici.

ADELA: Bine, OK, am înțeles, acum am să încep cu întrebările. Fiind prima ta excursie, cum ți s-a părut drumul cu avionul?

RUCSACUL: Drumul? Mai întrebi? O groază de turbulențe. Nu puteau și ei să călătorească mai lin?

ADELA: RUCSACULE, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu ei controlează turbulențele. Ele se creează de la vânt și nu au cum să oprească nici vântul. Deci, în loc să vorbim așa mult despre lucruri mai urâte, haide să vorbim despre plimbările din Spania. Am fost la OCEANOGRAFIC și la BIOPARC, sigur ți-a plăcut ceva de acolo!

RUCSACUL: DA! Acolo mi-a plăcut de fapt foarte mult. Mai ales la BIOPARC! A fost super! Am vizitat tot parcul, am văzut toate animalele. Dar la Muzeul Științelor nu am avut voie să intru și asta m-a deranjat.

ADELA: Scuze, dar nu am avut voie să te iau acolo. OK, acum gata cu plângerile. Îți pun ultima întrebare. Care a fost momentul tău preferat din VALENCIA?

RUCSACUL: Mie mi-a plăcut cel mai mult seara, când am fost noi doi și părinții tăi la restaurant și am mâncat și am vorbit și am râs până seara târziu!

ADELA: Și mie mi-a plăcut!

TATĂL: Am ajuns la școală!

ADELA: OK! Mersi! Haide, RUCSACULE, că întârziiem!!!

Culori

FLORIN CAZACU

Stăteam pe iarbă, în fața chiliei mele, uitându-mă cu mirare la acea... creatură. Nu semăna cu nimic din ceea ce mai văzusem până acum. Nu vorbea; scotea cel mult niște mieunături bizare. Nu înțeleg de ce Episcopul m-a însărcinat pe mine cu educarea lui: nu mă pricep să predau oamenilor, darămite unui extraterestru!

Am încercat să-l învăț alfabetul, dar, până la urmă, mi-am dat seama că mai bine îl învăț să deseneze. Țsta, desenatul adică, e un limbaj universal, iar scrisul, la începuturile lui, era tot o formă de desen. Creatura era, din fericire, prietenoasă, destul de inteligentă și chiar receptivă, așa zice. Nu s-a sfiit să încerce acuarelele și, în ciuda anatomiei sale stranii, s-a dovedit că avea o dexteritate surprinzătoare. Vreo câteva minute a stat aplecată asupra șevaletului, dând neconținut din pensulă.

Când termină, îmi arată cu un oarecare entuziasm primul ei desen. I-am zâmbit cu simpatie, deși nu cred că a observat. „Opera” ei aducea cu o lucrare impresionistă, deși destul de simplă: un copac în floare, aidoma celor de lângă mânăstire. Nu ar fi arătat ieșită din comun dacă ar fi folosit culorile potrivite. Frunzele însă erau mov, trunchiul albastru, florile verzi. Neștiind exact cum să reacționez, iau altă foaie și încerc să-i reproduc pictura cu culorile „normale”.

Irisurile i se lărgesc, semn că e confuză. Nu are alte expresii faciale. Dintr-odată, ia pensula și pictează un semn al întrebării, mare, peste planșa mea... Am dedus că nu înțelegea conceptul de culoare. Mă uit la icoana Bunei Vestiri din chilie și, deodată, știu ce să fac. Iau acuarelele într-o mână și îl apuc de braț. Ușurel, îl conduc spre livadă, unde mai toți pomii au dat în pârg, în afară de câțiva care încă sunt înfloriți. Îi arăt merele, îi dau să guste dintr-unul roșu, apoi îi arăt culoarea roșie. Repet gestul la păr, la prun și la gutui. Îl conduc apoi la niște tufe cu fructe de pădure și îi asociez culorile corespunzătoare.

Am revenit în fața chiliei. Mă tem că nu a înțeles nimic, dar – cu mișcări rapide – extraterestru l ia din nou pensula și o înmoaie în galben, apoi în verde. Pare concentrat și ușor grăbit.

Îmi arată desenul: e o păpădie galbenă, cu lujerul verde.

Cu stângăcie, mai desenează un... zâmbăreț!

O lume fără consecințe

SIMINA PASCAL

— Hai, e târziu! E timpul să mergi la culcare.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-ai auzit înainte de a cădea într-un somn adânc.

Ușor, îți deschizi ochii. Cineva bate la ușa camerei tale.

— Scumpo! o voce feminină strigă melodios. Trezirea!

Adormită, te dai jos din pat și îți pui în picioare papuceii tăi șifonați. Ajungi în bucătărie. Acolo, mama te așteaptă cu o felie de pâine aburindă și cu un zâmbet orbitor pe față.

Dai din cap ușor, așezându-te la masă. Fără să vrei, ochii îți sunt ațintiți pe ceasul impunător, ce ticăie cu putere. Abia atunci îți dai seama..! Este ora 12, iar tu te afli încă acasă!

— Mama... ? E... E 12! Trebuia să fiu la școală de mai bine de 4 ore!

Dintr-odată, mama ta izbucnește în râs. Nu e un râs înfricoșător, care ți-ar provoca un fior pe șira spinării. Ci, mai degrabă, unul plăcut și cristalin. Cu toate astea, te sperie.

— P-Poftim...? Cuvântul îți părăsește buzele înainte să îl poți opri.

Îți simți gâtul uscat. Înghiți în sec, apoi continui:

— C-ce am să le spun profesorilor? Ce fac cu absențele? Lecțiile? Notele...?!

Mama, auzindu-ți tonul și văzându-ți expresia îngrijorată, își oprește râsul isteric. Își șterge o lacrimă la colțul ochiului, își drege glasul, apoi îți răspunde:

— De când îți faci tu atâtea griji? Ha...! Nimeni nu o să facă nimic în privința asta.

Fără să-ți dai seama, începi să te întrebi:

„Nu se va întâmplă nimic? Dar...”

Gândurile îți sunt întrerupte. Din depărtare o auzi din nou pe mama ta. Îi auzi râsul. Râsul mecanic. Râsul provocat de fața ta confuză.

Fără să știi, te schimbi și apuci clanța ușii. O deschizi. Apoi o închizi. E o succesiune de evenimente plăcute. Liniștitoare. În timp ce încui ușa, încă îți poți auzi mama râzând.

Oricum e târziu, te gândești. Orele s-au terminat. Nu mai poți face nimic.

Te decizi să o iei la vale ușor. Îți lași picioarele să te conducă pe trotuarul întortocheat și îți lași mintea liberă.

Inspiri, expiri. Mirosul vag de castane coapte îți umple plămâni. Auzi foșnete de fiecare dată când îți lași pasul greoi pe frunzele ca o coadă înfoiată de vulpe. E plăcut...

— SIMINA!! strigă o voce cunoscută.

— Ce?... Ana?!

— În carne și oase! spuse ea cu un zâmbet copilăresc. Hai în paaarc!

— Cum? Dar unde e Andreea? Și, stai puțin...

O oprești și o întorci cu fața înspre direcția ta:

— Nu o să mă întrebi de ce nu am fost astăzi la școală?

Se uită cu o privire crucișă înspre tine, apoi rânjește cu gura până la urechi:

— Contează? De când ar trebui să-mi pese?

— Adică...

— Faci ce vrei! E o țară liberă! zice ea, deschizându-ți larg brațele, cu o privire leneșă pe chip.

În drum spre parc, se aude un strigăt lung. Alarmată, te întorci spre direcția din care s-a auzit Sunetul.

O tânără femeie își agită mâinile spre direcția unui om care fuge cu o geantă.

Speriată, te întorci spre Ana, care și-a scos telefonul, începând să facă poze.

— A-Ana! Trebuie să o ajutăm!

Aceasta însă nu te bagă în seamă, vorbește la telefon, cu ochii ațintiți înspre femeia care acum plânge pe stradă.

Intrigată, te uiți pe drum. Oamenii trec pe lângă ea, nebăgând în seamă incidentul.

— Bine. Hai să mergem! spune Ana, băgându-și telefonul înapoi în ghiozdan.

— Dar...!

— Am spus, să mergem! Hmm? Uf! Nu e problema noastră! Și-așa nu contează! Pufnește Ana, arătând disprețuitor în fața femeii.

Imediat ce Ana rostește acele cuvinte, este o pauză lungă.

— Hm! Nu ești amuzantă astăzi. M-am plictisit. Plec acasă.

— ... S-Stai! Ghiozdanul tău e încă...

Nu apuci să îți termini propoziția. Când te-ai întors pe călcâie, ai constatat că Ana deja plecase, fără să lase vreo urmă. Înainte să mai poți face altceva, o lumină puternică te lovește. Clipești de câteva ori. Mama ta se uită la tine cu un zâmbet duios pe față.

— Hai, scularea! E timpul să mergi la școală.

Te uiți agitată în jur. Ești în camera ta, învăluită de niște așternuturi de culoarea unui galben mortal.

— Dar... Eu... Tu... Parc?

Mama ta râde. Nu un râs mecanic. Ci unul prietenos și înțelegător. Fără să știi, buzele tale trandafirii se aliniază într-un zâmbet.

— Hmm... Pesemne ai visat. Dar acum... gata! Vino la micul-dejun! Vei avea timp să visezi mai târziu!

Mama ta iese din cameră, lăsându-te să te dezmeticești. Coborî din pat, îți pui în picioare papuceii tăi șifonați, și pleci spre bucătărie.

— Totuși... spui tu amuzată. Cred că am visat destul pentru o lună.

Pui mâna pe clanță. O deschizi. O închizi... Repeti acțiunea binecunoscută și un oftat îți scapă printre buze:

— O lume fără consecințe... Nebunie curată!

O aventură... delicioasă!

MARIA ALMANGIU

Frimiturica se trezise prea devreme. Bucătăria era goală. Era o liniște deplină. Niciun Omuleț-de-Bucătărie nu se zărea pe acolo. Pentru cine nu știe, Omuleții-de-Bucătărie sunt niște creaturi foarte mici care locuiesc în unele bucătării, de unde fură mâncare și ascund lucrurile de care ai nevoie. Mai pe scurt, s-ar putea spune că sunt foarte poznași.

Pentru că nu avea cu cine să se joace, Frimiturica nu avea nimic mai bun de făcut decât să exploreze. Știa că era interzis să iasă din dulăpior singură, dar o făcuse de multe ori. Văzând ușa acestuia crăpată, își lua inima în dinți și sări. A avut noroc, pentru că a aterizat într-o cutie de cereale care era deschisă. Se gândi că a ajuns pe o planetă necunoscută. Totul era ciudat, dar mirosea delicios. Deodată a cuprins-o foamea. Și-a pus limba pe o cereală și, văzând că e dulce, a început să o ronțăie cu poftă. Apoi a trecut la alta. Și la alta. A mâncat până când nu a mai putut.

Parcă simțea nevoia să tragă un pui de somn. Era foarte relaxată și somnoroasă.

Deodată, totul a început să se miște în jurul ei. Un „uriaș”, adică băiețelul care locuia în casa aceea, luă cutia cu cereale și își puse într-un castron. Frimiturica ajunsese și ea acolo. Se sperie grozav când „uriașul” turnă și lapte. Curajoasă, se agăță de o cereală și încercă să ajungă la marginea castronului. Dar era foarte greu, mai ales că nu avea nicio vâslă. Situația a devenit și mai rea atunci când băiețelul a început să amestece în cereale. Un vârtej imens a tras bărcuța Frimituricăi. Brusc, a văzut o lingură uriașă îndreptându-se către ea. Și-a luat avânt și a sărit către aceasta. S-a prins de margine, dar în câteva secunde mâinile i-au alunecat și a căzut pe masă. Era salvată! Sau cel puțin așa credea ea.

Dorindu-și să ajungă cât mai repede la adăpost, a luat-o la fugă și s-a împiedicat de o linguriță uitată pe masă. A căzut pe podea, dar din fericire nu s-a lovit. Băiețelul și-a terminat cerealele și a plecat din încăpere, aproape călcând-o pe Frimiturica.

Când a crezut că nu mai există niciun pericol, în spatele ei apăru pisica familiei, dornică de puțină distracție. Frimiturica a luat-o la goană, căutând un loc unde să se adăpostească de ghearele ascuțite. Pisica era foarte încântată de noua ei jucărie. Frimiturica era de altă părere. Micuța găsi o crăpătură în perete și se ascunse acolo. Nu a trebuit să aștepte prea mult, deoarece pisica a fost chemată de stăpâna ei și a ieșit din bucătărie.

Frimiturica simți un miros de ciocolată și nu putu să-i reziste. Se știe că Omuleții-de-Bucătărie sunt mereu flămânzi și foarte pofticioși. Uitându-se în jur, descoperi că mirosul venea din cuptor. Merse până acolo și se cățără cu agilitate pe ușa acestuia. Era foarte curioasă să afle ce anume miroase atât de bine. Erau o mulțime de briose de ciocolată! Se gândi că a ajuns într-un loc minunat. Nici nu-și putea dori ceva mai mult. Se hotărî să aștepte lângă ele până când vor fi bune de mâncat.

Deodată, ușa cuptorului se închise. Frimiturica s-a speriat puțin, dar își dorea foarte mult o briosă, așa că a rămas pe loc. Ce nu face un pofticios pentru un desert delicios?

Dar se făcea din ce în ce mai cald. Frimiturica a început să se gândească la o cale de ieșire. Și-a amintit că în cuptor există un tunel secret care duce spre dulăpiorul în care locuia. Fugi într-acolo și reuși să iasă din cuptorul fierbinte. Ajunsă în adăpostul ei, și-a promis că nu va mai ieși singură din dulăpior. Totuși, i-a părut rău că nu a apucat să guste din briosele de ciocolată!

Un erou neașteptat

LUCREȚIA GRIGORESCU

Azi stau de vorbă cu cineva care, acum 24 de ore, a devenit faimos. Această mică celebritate a făcut ceva uluitor. Ieri, la ora 13:00, a salvat pădurea Santa Maria de la ardere! Discutăm astăzi cu stăpâna lui, Ioana Popa.

Bună ziua, doamna Popa, ce ne puteți spune despre micul erou pe care îl aveți în grijă?

Bună ziua. Păi, știți, eu, da... pe Boriss îl am de...da, aproape trei ani. El este un motănel foarte drăguț, cuminte și iubitor.

Cum a reușit un motănel să salveze o întreagă pădure de la ardere?

Păi, știți, eu, da... noi locuim lângă Pădurea Santa Maria, da, și el a ieșit în curte, s-a dus, da, în pădure și, da, l-a găsit pe acest om, da. După cum v-am mai zis, da, Boriss este foarte afectuos, și, da, probabil când a început să se frece, da, de el, omul s-a enervat și, da, a țipat, eu l-am auzit, și când am mers să văd, da, ce se întâmplă, da, am sunat la poliție. Dar, da, evident, a fost doar meritul lui Boriss.

Oau, foarte interesant. Dar, ne puteți spune, vă rog, v-ați gândit vreodată că micul dumneavoastră motan o să devină un erou?

Pai, știți, eu, da... sinceră să fiu, da, de când l-am văzut, am știut că, da, o să devină un erou într-o zi. Avea, da, această mutriță de erou!

Considerați că deoarece Boriss este acum un erou, asta vă va afecta relația cu el?

Păi știți, eu, da... Nu, nu cred, deși, de când a apărut prima oară la TV are niște aere de divă. Refuză mâncarea pentru că spune că o să se îngrașe. Acceptă doar pateuri bio!

Mai am o întrebare. Cum înțelegeți ce simte?

Păi, știți, eu, da... Păi nu înțeleg.

Și atunci?

Păi, știți, eu, da... simt.

La revedere, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, mulțumesc.

Bucla

IOANA BALINT

Numele meu este Katy și nu sunt o fată obișnuită. Mereu mi-au plăcut istoria și știința, așa că în ziua în care am aflat că pot manipula timpul am fost foarte fericită, pentru că în sfârșit eram specială. Nu credeam că asta poate să-mi aducă atâtea probleme. Păi, bănuiesc că a fost și vina mea în mare parte. Să vă explic în ce m-am băgat...

Am crezut că, dacă schimb trecutul, voi fi un fel de eroină anonimă și mi-a plăcut asta, așa că am zis „S-o facem!” și m-am întors în timp. Pur și simplu. Aveam de gând să opresc războaiele și să fac din lume un loc mai bun, în care să-ți dorești să trăiești. Nu a mers exact cum am vrut eu, pentru că, deși am oprit asasinarea lui Franz Ferdinand, tot s-a ajuns la alte războaie. La unul a ajuns să participe și stră-stră-stră-bunicul meu. Din păcate, acesta a murit și tot restul familiei mele odată cu el. Așa că, mi-am dat eu seama cam târziu, nici eu nu mai exist. Ba, mai mult, am creat o buclă în timp, în care eram blocată. Am înțeles, totuși, că nu e bine să te joci cu timpul.

Bucla în care mă aflu e plină de culori: negru, albastru, mov, verde. Se unduiește și se revar-să asupra mea, cu un efect amețitor. Din când în când se despică și văd o lumină, dar nimic mai mult. Planul meu e să ies prin deschizătură și să refac ce-am stricat. Să aduc totul la normal, pentru că o lume este așa cum este și nu va fi niciodată perfectă. E doar o realitate sfâșietoare a ceea ce suntem și nu putem schimba. Iar eu am înțeles asta. Pot să schimb ceva doar prin prezentul meu și prin ceea ce fac, prin cum îi influențez pe oameni.

Când văd lumina, țâșnesc spre ea și îmi apar în față amintiri: prima oară când am văzut marea, primul mers pe bicicletă, jocurile cu sora mea, cărțile mele preferate, prima mâncare pe care am gătit-o și tot așa. Mă întorc în timp până în ziua în care am provocat acest dezastru, înapoi în camera mea. Când văd pătura mea colorată și simt mirosul cărților îmi vine să plâng de fericire. Cobor și îmi îmbrățișez mama și sora, pe care nu știam sigur dacă le voi mai revedea. Nu le povestesc nimic despre ce s-a întâmplat, oricum nu m-ar crede.

Dacă ar fi să spun ce am învățat din tot ce s-a întâmplat, aș spune că nu e bine să te joci cu ceva ce nu înțelegi. Timpul e relativ, are propriile reguli și mereu va fi așa cum trebuie să fie. Nimeni nu e stăpânul lui și fluxul continuă cum vrea el. Ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar controla timpul? Ar fi un haos absolut și lumea ar deveni un loc întunecat și trist. Adică, mai întunecat și trist decât este deja.

Acum înțeleg.

Violonista japoneză

COSTA GUSSI

Era o zi de octombrie a lui 1987, trăiam în Japonia, la perferia orașului Tokyo. Tatăl meu era inginer, mama mea era doctoriță, iar eu eram singura lor fetiță. Mă numeam Lin și eram o simplă elevă din clasa a 6-a. Singurul meu țel era să devin cea mai bună pianistă din Japonia.

Marțea și vinerea, după orele de curs, mergeam la pian alături de alte șase prietene de-ale mele, în laboratorul de muzică unde ne aștepta doamna profesoară. Prietenele mele erau și ele pasionate de pian, însă participau la aceste cursuri doar pentru amuzament. După câteva luni de cursuri de pian, am decis împreună cu ele să mergem la cursurile de pian și miercurea. Două dintre ele au zis că nu pot, așa că am decis să merg împreună cu restul colegelor timp de câteva

zile, până când am vrut să merg în fiecare zi după ore. Când fetele au auzit propunerea mea, au vrut să îmi reamintească faptul că toate aceste cursuri sunt făcute pe ascuns, așa că dacă o să întindem coarda prea mult, putem risca să fim descoperite, nu doar de către părinții, ci și de către director, care, cel mai probabil, o s-o concedieze pe doamna profesoară.

Doar că eu nu le-am ascultat și am continuat să particip la cursurile „secrete”, chiar dacă părinții mei au început să-și pună un mare semn de întrebare asupra timpului pe care mi-l petrec după orele de la școală.

Era o zi de aprilie a lui 1988, păsările cântau, în timp ce eu mergeam liniștită spre școală. Cerul cristalin îmi amintea cât de puțin timp mai este până când vara va învălui întreaga țară cu un val mare de căldură, care îmi va umple sufletul de fericire.

După terminarea orelor, mă îndrept spre laboratorul de muzică. Deschid ușa și privesc atentă înăuntru. Sunt speriată și rușinată, deoarece în acea sală de clasă sunt părinții mei, împreună cu domnul director, care și-a îmbrăcat probabil cel mai frumos costum pe care îl are. Nimeni nu știa cu ce ocazie se îmbrăcase așa.

Tata se uită ferm la mine și îmi spune:

— Ne-ai mințit timp de un an și jumătate, doar pentru a face pian. Acum trebuie să suporti consecințele care se cuvin, așa că ai de ales:

1. Nu mai studiezi niciun instrument muzical;

sau

2. Te apuci de lecții de vioară. Alege!

Eu stăteam încremenită acolo, gândindu-mă ce să fac. Transpirația curgea pe mine, așa că mi-am luat inima în dinți și am răspuns.

— Mă apuc de lecții de vioară.

După ce am rostit acele cuvinte (pe care n-am crezut vreodată că le voi rosti), am simțit cum tot viitorul pe care îl planificasem a fost distrus în doar câteva clipe.

Doisprezece ani mai târziu, am devenit violonista cea mai tânără care a reușit să țină cele mai multe concerte solo! Am primit mii de aplauze, numeroase premii și cea mai mare oportunitate pe care orice violonist și-ar dori-o.

Cheia de aur

ANASTASIA BÎZGAN

Cheia se apropia cu repeziciune de pământ, iar tu abia o puteai vedea prin marea de obiecte ce pluteau prin cameră. Totuși, te arunci spre ea sperând că nu o vei prinde prea târziu. Încă puțin și ai fi prins-o, dar foarfeca roz (FR), pe care nu o observaseși până atunci, se repezi spre ea și o prinse.

Totul se terminase, sau cel puțin așa credea foarfeca, căci tu te arunci luându-i cheia de aur. Cu ea în mână te simți imbatabil. Bine, aproape imbatabil, căci FR se aruncă spre tine, vrând să ți-o ia din mână ca s-o folosească pentru propriile ei scopuri, total diferite de ale tale! Dar tu ai fost mai rapidă și ai zburat pe geam, FR neputând ieși din casă.

Ai început să zbori foarte repede spre castelul ce se vedea în zare. Când ai ajuns la poarta acestuia, ai intrat fără să mai ciocănești, căci totul părea pustiu. Ușa s-a deschis cu un scârțâit metalic, lăsându-te să pătrunzi într-o cameră mare. Spre dezamăgirea ta, în mijlocul camerei se afla doar o mică piatră pe care ai luat-o și ai aruncat-o pe geam. După trei secunde, în locul în care stătuse piatra apărui o inscripție: CEL CE VA ARUNCA ACEASTĂ PIATRĂ PE GEAM SE VA LUPTA CU MARELE DRAGON. După ce ai citit, a apărut marele dragon, pe care l-ai înfrânt sfărâmându-i creierii cu o problemă ușoară de matematică. Bietul dragon, care din păcate nu știuse să o rezolve, îți ceru de îndată numărul de telefon al profesorului tău.

Ai plecat grăbită din cameră și, alergând pe holuri, ai dat de-o încăpere în care se afla altă piatră. De data aceasta, mai precaută, ai ocolit-o, ca să nu te mai lupți cu cine știe ce altă jivină. Spre disperarea ta, o nouă inscripție apărui pe zid: CEL CE NU VA ARUNCA ACEASTĂ PIATRĂ PE GEAM SE VA LUPTA CU MARELE ZMEU. De îndată ce ai terminat de citit, a apărut inamicul cu pricina. L-ai îmbunat dându-i follow pe Instagram. Ai plecat ușurată că ai scăpat atât de ușor. Pe hol ai găsit un infopoint și, ca să nu te rătăcești, ai căutat direct Camera Cheiței de Aur, despre care ai aflat că se află în celălalt capăt al palatului.

Ajunsă acolo, ai deschis-o repede cu cheița pentru care te luptaseși cu FR. Înăuntru, pe o măsură, ai observat o cutiuță muzicală al cărei mecanism se putea întoarce cu cheița ta de aur. Așa că nu ai mai stat pe gânduri și l-ai întors. Din ea au apărut niște umbre care s-au transformat în oameni...

N-ai mai avut timp să afli continuarea, căci te-ai trezit din vis pentru a te duce la toaletă. Băuseși prea mult ceai de levănțică.

Autografe și dedicații între pisoi

www.motanov.ro